

Hans Stolp heeft jarenlang op de zaterdagen in Amersfoort lezingen gegeven over de esoterische geheimen van het christendom. Bezoekers hadden gelegenheid om vragen te stellen. (Deze werden in de pauze opgeschreven en in een daarvoor bestemd mandje gelegd. In het laatste uur van de dag werden deze beantwoord.) Deze vragen en antwoorden waren voor vele aanwezigen een grote inspiratiebron die nog lang naklonk na het bijwonen van zo'n bijzondere thema dag.

Hans Stolp heeft toestemming gegeven om enkele vragen en antwoorden op schrift te zetten om ze middels onze site met meer mensen te kunnen delen. Onze medewerker Wilbert Mesman, een vaste bezoeker van deze thema dagen, heeft ze beluisterd en in schrijftaal omgezet.

Op de lezing van 6 december 2008: Paulus de ingewijde en mens van deze tijd werden enkele vragen als volgt gesteld.

Paulus was de tweede mens in de geschiedenis (de eerste was Stefanus) die na de hemelvaart van Christus een verschijning van Hem mocht ervaren. Dit wordt zijn Damascus ervaring genoemd. In de bijbel: Galaten 2:20 (volgens de nieuwe vertaling), staat: *Met Christus ben ik gekruisigd: ik zelf leef niet meer, maar Christus leeft in mij.*

Paulus wil met deze indrukwekkende woorden aanduiden dat de geboorte van de innerlijke Christus altijd door de dood van het ego heen gaat.

Het ego moet sterven, opdat het hoger zelf geboren kan worden. En alle pijnlijke levenservaringen zijn in wezen, als wij er op de juiste manier mee omgaan, sterfervaringen van het ego. (Zie Hans Stolp in zijn boek: De weg naar liefde, bladzijde 28) Lees ook verder over dit onderwerp in zijn boek: De verschijningen van Christus in onze tijd.

Vraag

In deze tijd kunnen steeds meer mensen een Damascus ervaring krijgen. Hoe gaat dat met mensen uit een andere cultuur zoals moslims? Zullen zij deze ervaring erkennen als Christus en dus Christen worden?

Antwoord

Als je dat laatste nu weggelaten had was het trefzeker geweest. Er zijn voorbeelden, met name vanuit Afrika waar Christus verschenen is zowel aan Moslims als aan mensen met een natuurreligie. Ook is het vaak voorgekomen in Afrika, dat hij aan groepen en enkelingen is verschenen. En de mensen aan wie hij verschenen is wisten meteen dat het de Christus was, maar bleven de rest van hun leven Moslim of bij hun natuurreligie en wel met de Christus erbij. En dat lijkt mij de enige juiste weg. Het gaat niet om het Christendom, het gaat om de verbinding met de Goddelijke bron in ons; de Christus. En die kun je de Christus noemen. Je mag hem ook anders noemen, maar het gaat om die bron. Ik vind het zo mooi, dat er zoveel voorbeelden zijn van mensen die weet hebben van Christus, maar geen enkele behoefte hebben om dan ook Christen te worden. Daar zit het dus niet in. Het gaat om de verbinding met Christus zelf.

Vraag

Zie je een te laat geborene als iemand die extra goed geaard is?

Antwoord

Als ik naar mezelf en anderen in mijn omgeving kijk die te laat geboren werden, dan valt dat met de aardekracht soms mee, soms tegen. We beleven allemaal in deze tijd een proces waarin wij heel langzaam iets losser in ons lichaam komen te zitten. Dus de neiging hebben om wat minder geaard te zijn. Zevenmaands kinderen hebben dat in versterkte mate.

Vraag

Is alleen God voor onze aarde of heeft elke planeet zijn eigen ontwikkeling plus God?

Antwoord

In de oude tradities zouden we zeggen dat natuurlijk elke planeet zijn eigen Goddelijke Geest heeft. Maar wat wij God noemen - *de Bron van alle levens* - stijgt boven de Goden van alle planeten uit. Er is één kosmische bron voor heel de Kosmos. En dat mag je God noemen.

Vraag

Jaren geleden hoorde ik op een lezing het verschil tussen man en vrouw uitleggen, als volgt: De man ontvangt van boven en straalt van onderen. De vrouw ontvangt van onderen en straalt van boven. Ze zijn zo gezien dus verschillend, maar volkomen gelijkwaardig en vullen elkaar aan. Is dat zo?

Antwoord

Het is wat meer in de sfeer van Paulus om te zeggen dat ieder mens van binnen man en vrouw is. Wij zijn allen beiden. Zojuist in de pauze kwam nog iemand naar me toe, die zeer verontwaardigd was over 2000 jaar vrouwenontkenning, dat het toch wel vreselijk is en zelfs het oude testament er vol mee staat. Enfin, dan denk ik wel; PAS OP! In een vorig leven ben jij, als je nu een vrouw bent ook een man geweest. Dan heb je ook aardig meegedaan aan die vrouwenontkenning. En ik ben in een vorig leven ook vrouw geweest. Dus ik heb de andere kant ook terdege meegemaakt. Kortom, besef dat wij allemaal in onze vorige incarnaties verantwoordelijk waren voor de ontwikkeling tot nu toe. Maar nu gaan we stap voor stap naar gelijkwaardigheid, tenslotte zijn we allemaal zowel man als vrouw vanbinnen.

Vraag

In deze tijd hoor je van verschillen kanten dat in 2012 de planeten een unieke constellatie hebben waarbij de aarde in een hogere nieuwe geboorte komt. Het zou kunnen zijn volgens die berichten, dat de aarde 3 dagen en 3 nachten in het donker zou zijn en dat ze door deze crisis in een hogere dimensie komt. Als dat zo is, dan lijkt dat op een inwijding van de aarde, dus collectief voor de mensheid. Heb jij daar een idee over?

Antwoord

Nee, dat heb ik niet. Het enige wat ik weet is dat we in een beslissende, zeer beslissende transformatietijd leven en dat verschillende tradities ook verschillende tijden aangeven. Egypte 2001, de Maya's 2012. De Hindoe traditie geeft dat nog wat ruimer aan, zegt dat je nog tot 2442 de tijd hebt en is dus iets royaler. Maar ze wijzen wel allemaal naar deze tijd; nu gebeurt het. We zitten er dus middenin. Echter heb ik geen enkele behoefte aan speculeren. Ik leef bij de dag van vandaag. Ik zie hoe beslissend het is wat er gebeurt. Vol nieuwsgierigheid en openheid wacht ik af op wat komen gaat. Maar ondertussen is het wel belangrijk iets af te weten wat nu gebeuren moet. En dat is wakker worden! De beslissende stappen zetten waar we het de gehele dag over gehad hebben. Ik vind het een beetje lastig tegenwoordig, want bij elke lezing word ik naar 2012 gevraagd. Ik word het bijna spuugzat, met alle respect, niet voor jullie vraag, maar wel voor het feit je merkt dat het jaar 2012 gaat rondzingen. Ik word het zat omdat het rondzingen van 2012 nogal eens gepaard gaat met angst. Nu gaat het einde komen en zullen we allemaal sterven en weet ik wat allemaal. En daarom probeer ik zo laconiek mogelijk te doen over de grote veranderingen. Het lijkt mij beter om het van de positieve kant te bezien. Het zijn geboorteweeën, maar geboorteweeën zijn een geschenk. Er zit echt iets nieuws aan te komen. Het is ook zo mooi als je veranderingen ziet. Je ziet het oude afgebroken worden, maar je ziet tegelijkertijd overal nieuwe dingen ontstaan. Vanmorgen hadden we het in de auto nog over op weg hierheen. Je ziet dat mensen, die niets van deze dingen afweten toch hun kinderen naar de vrije scholen sturen. En op die vrije scholen wordt een heel nieuw type onderwijs gecreëerd, geboren, wat we zo nodig hebben. Zo zie je overal nieuwe initiatieven voor een nieuwe tijd opbloeien. Waar je het ziet, doe mee, ondersteun het, ondersteun het vooral met je hart en vul verder niets in. Wat de dag van morgen brengt is aan morgen. Ik weiger dan ook het in te vullen. Ook in mijn lijntje naar boven vraag ik of ik daarvoor afgesloten mag blijven, want ik wil graag zo open mogelijk, zo ontvankelijk mogelijk in deze tijd staan. En ik denk dat dat de enige houding is die ons verder helpt. *In vol vertrouwen van dag tot dag.* En als je het door krijgt en je leert met verwondering kijken, dan wordt het eigenlijk zo mooi om in deze tijd te leven. Het is toch fantastisch en ik blijf het wonderen vinden, ook vandaag weer. Wij hebben het vandaag over Paulus, bijna 300 mensen bij elkaar die het belangrijk genoeg vinden. Dat is toch uniek. Zoveel mensen vandaag voelend dat dit moet gebeuren. Dit opent een nieuwe weg. Ik vind dit prachtig en zo is het overal. Er gebeurt hier iets heel wezenlijks. Het is toch een feest om daarbij te mogen zijn. Het is toch een feest om daaraan te mogen bijdragen. Probeer dat feestidee te bewaren. Dat meen ik, maar natuurlijk kost het ook wat. Het is net als bij Paulus, weet je wel, de doorn in het vlees hoort erbij. Maar in zwakheid wordt je kracht geboren.

Vraag

Geloofde Paulus en Petrus in de lichamelijke opstanding of is het net zoals bij de maagdelijke geboorte?

Antwoord

Nee, voor Paulus en Petrus was dit geheim duidelijk. Zij wisten, dit is een geestelijke opstanding. Dat was ook heel duidelijk. Alleen hoe moet je die dingen uitleggen aan mensen in een tijd, dat ze nog niets van een geestelijk lichaam afwisten. Wij kennen het begrip aura. Daardoor wordt voor ons het begrip geestelijk lichaam iets vanzelfsprekender. Maar nogmaals, als mensen hier helemaal niets vanaf weten, hoe moet je het dan uitleggen? Zo'n 2000 jaar geleden hadden de mensen geen enkel onderwijs gevolgd, geen psychologisch inzicht en konden niet lezen. Dus de dingen die ze graag wilden vertellen konden ze niet.

Maar zowel Petrus als Paulus hebben dit geheim wel duidelijk gekend. En daardoor werden ze ook zo bezielde en geïnspireerd.

Vraag

De doorn in het vlees. Het lijden in deze tijd lijkt niet op wat er komen gaat; de nieuwe tijd. Maar hoe dit te verkopen aan mensen die zo zwaar lijden in erbarmelijke levensomstandigheden?

Antwoord

Ik hoef niets te verkopen. Daar begint het al. Ik hoef deze inzichten niet aan een ander te verkopen. Hooguit als mensen eraan toe zijn zal ik wel proberen het ze duidelijk te maken. Ik zal wel proberen zo te leven dat mensen nieuwsgierig worden en vragen gaan stellen. En als ik dan voel dat ze eraan toe zijn zal ik er iets van zeggen. Ik hoef niets te verkopen. Niet doen! Op hun tijd zullen de mensen zelf de stap zetten naar inzichten waar ze aan toe zijn. Voor sommige zal dat in dit leven zijn, voor anderen in een ander leven. Toen ik in het ziekenhuis werkte met zieken en stervenden kwam ik een hoop ellende tegen. Ik weet tot in mijn tenen, dat niets zinloos is, maar ik vergat het weer zodra ik naast iemand zat, die een heleboel verdriet had. Ik begon dan ook met de ander mee te roepen; God, waarom? Maar in mijn achterhoofd wist ik toch ergens dat het niet voor niets is. Een columnist van de NRC heeft ooit eens geschreven; je kunt niets anders doen dan samen met de ander wachten in het donker tot het licht wordt. Dat is iets wat ik begrijp. Dat is het enige antwoord als de ander in zo'n erbarmelijke levensomstandigheid is. Samen wachten met de ander in het donker totdat er iets van licht doorbreekt. Nooit op onze tijd. Altijd op de tijd die daarboven voor staat.

Vraag

De Paulus die jij schetst staat haaks op de Paulus die in de kerken wordt neergezet. Als het nieuwe denken over Paulus door gaat dringen zou dit het einde van de kerken kunnen betekenen. Hoe zie jij dat in het licht gezien dat er op het ogenblik op plaatsen in Nederland hele grote nieuwe protestante kerken worden gebouwd vanwege de grote aantrekkingskracht, die ze kennelijk hebben?

Antwoord

Ja, er wordt in sommige plaatsen, met name in de bijbelbelt grote protestante kerken gebouwd. Je ziet altijd in een tijd dat er enerzijds een stap vooruit gezet wordt naar een nieuw denken en dat een andere groep hun stap, hun hakken stevig in het zand zetten. Deze laatste groep blijft vasthouden aan denken dat het zo moet blijven zoals het is en in alle opzichten. Het feit dat deze grote protestante kerken, deze bakbeesten gebouwd worden is voor mij alleen maar een uitroep teken dat daarnaast hele grote ontwikkelingen naar de nieuwe tijd gaande zijn. Ik vermoed, maar dat zullen we wel zien in de toekomst, dat inderdaad het instituut kerk zoals wij het nu kennen de grote transformatie niet zal overleven. Is het nodig dat ze blijven bestaan? Nee, want er zullen altijd Christenen zijn die van binnenuit bezielt, geïnspireerd zijn en door Christus wakker geroepen worden. Maar die zullen geen formeel instituut meer nodig hebben want het gaat om het innerlijk weten. Wij zijn vandaag ook geen instituut, wij zijn maar een heel los/vast stelletje bij elkaar. En ik denk dat het in de toekomst ook zo zal zijn. Niet georganiseerd of nauwelijks georganiseerd. Al helemaal niet institutioneel. Je gaat erheen als je weer een impuls van groei op je weg nodig hebt en na een poos ga je weer naar een andere plek waar je impulsen krijgt die dan weer nodig zijn. Zo denk ik dat het gaan zal. Maar ik vind alles best en niets hoeft. En als de kerken het wel overleven, dan zal ik de eerste zijn die zegt; wat leuk! Want ik heb er zelf zeer onder geleden dat de kerken heel lang niet mee wilden op deze weg. Ik moest als het ware om de kerken heen gaan werken om voor deze dingen gehoor te vragen. Dat heeft mij heel veel pijn gedaan want de kerk was mijn geestelijk huis. Daarom zal ik de eerste zijn die zegt dat het fijn is dat er toch iets meegaat. Maar op zich, het instituut, met alle respect, niets veroordelend/ kijkende om je heen zie je dat het heel gauw gaat over macht, maar het moest zo zijn. Maar deze manier van leven en denken zal worden verdrongen om plaats te maken voor het nieuwe dieper gaande Christendom waarin van macht geen sprake zal zijn. Vandaar dat ik me kan voorstellen dat het instituut verdwijnen zal. Wat ik ooit zelf te horen heb gekregen bij die vraag en in verbinding met de geestelijke wereld, is dat nieuwe wijn niet in oude zakken past. Dat kan je op vele manieren uitleggen.

Vraag

De apostelen worden vaak voorgesteld als eenvoudige mensen, vissers. Maar zij hebben een moeilijke opdracht uitgevoerd. Dit moeten zij hebben aangekund. Waren zij wel zo eenvoudig, vooral innerlijk? Hoe heeft Jezus de keuze voor zijn apostelen gemaakt? Zij moeten toch van jongs af aan krachtige mensen geweest zijn?

Antwoord

Prachtig! Hier heb je weer zo'n misverstand. Het waren natuurlijk helemaal geen vissers. Hier weer zo'n voorbeeld van letterlijk nemen/ is misverstaan. Het waren bijzondere mensen, allemaal, alle 12. Ze hebben heel wat incarnaties doorgemaakt ter voorbereiding op die bijzondere incarnatie als leerling van Jezus Christus. Dat kun je wel voorstellen dat je daarop voorbereid moet worden. Dat gaat niet zomaar. Maar ze waren geestelijke vissers. In de zielen van de mensen Christus opvissen, de grote Vis. Dat is bedoeld om overal zo met mensen om te gaan. De grote vis is Jezus Christus die gevangen werd en naar boven kwam. Maar alweer, ik kan het zo tegen jullie zeggen, maar dat kon je 2000 jaar geleden echt niet zeggen. Ze zouden denken, die is gek geworden. Waar heeft hij het over? Over de innerlijke wereld, naar

binnen kijken, over een vis in je ziel, de innerlijke Christus. Allemaal dingen die ze niet konden begrijpen. Hoe vertel je het dan? Dan vertel je simpel dat ze vissers zijn. Zo moest het beginnen, totdat ze zover zijn gekomen en hiervan bewust geworden zijn. Deze vraag vind ik zo'n prachtig voorbeeld van iemand die zelf tot dieper kijken komt. Zoals hij zegt; ze moeten toch wel bijzondere mensen zijn geweest, ze moeten toch eigenlijk meer dan vissers zijn geweest. Precies, zo is het, ze waren geestelijke vissers.

